

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 93/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Rybovičom, Námestie Š. Moyzesa 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob 188/2016-212 z 27. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Cob 188/2016-212 z 27. septembra 2016, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. 09. 2016, sp. zn. 13Cob/188/2016-212, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. 09. 2016, sp. zn. 13Cob/188/2016-212, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania...“

2. Ako vyplynulo zo sťažnosti a k nej pripojených listín, sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania na Okresnom súde Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Cb 129/2011, v ktorom sa [REDAKOVANÉ], ako žalobca (ďalej len „žalobca“) domáhal zaplatenia 163 234,53 € s príslušenstvom z titulu ceny diela podľa zmluvy o dielo na vykonanie stavebných prác na stavbe [REDAKOVANÉ]. Cenu diela žalobca sťažovateľke vyfakturoval, sťažovateľka uhradila žalobcovi iba sumu 49 790,84 €. Okresný súd rozhodol platobným rozkazom č. k. 18 Cb 129/2011-19 z 3. novembra 2011 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorý bol sťažovateľke doručený 16. novembra 2011. Okresný súd naň vyznačil 29. decembra 2011 doložku o právoplatnosti, podľa ktorej platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 2. decembra 2011.

3. Sťažovateľka doručila 14. októbra 2014 okresnému súdu sťažnosť na prietahy v tomto súdnom konaní, v ktorej uviedla, že vo veci podala do podateľne okresného súdu 22. novembra 2011 odpor s odôvodnením, podľa ktorého nemá žiaden dlh voči žalobcovi (konanie o sťažnosti bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. Spr. 2189/14). K sťažnosti sťažovateľka pripojila overenú kópiu odporu proti platobnému rozkazu na prvej strane opatrenú pečiatkou okresného súdu modrej farby s dátumom 22. novembra 2011 a v pravom dolnom rohu s podpisom sťažovateľky modrej farby, druhá strana tejto kópie bola čiernobiela.

4. Po tom, čo bolo zistené, že v spise sp. zn. 18 Cb 129/2011 sa odpor sťažovateľky nenachádza, bola zákonná sudkyňa vyzvaná na vyjadrenie sa k sťažnosti. Vo svojom vyjadrení poukázala na úkony sťažovateľky známe okresnému súdu z jeho rozhodovacej činnosti v iných konaniach, ktoré sťažovateľka urobila potom, čo na platobnom rozkaze bola 29. decembra 2011 vyznačená právoplatnosť 2. decembra 2011, a ktoré vyvracajú tvrdenie sťažovateľky o podaní odporu 22. novembra 2011. V konaní pred okresným súdom sp. zn. 18 Cb 218/2013 sťažovateľka 3. decembra 2013 uviedla, že podala návrh na obnovu konania „*skončeného vydaním platobného rozkazu č. k. 18 Cb 129/2011-129 z 3. novembra 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2. 12. 2011*“, platobný rozkaz okresnému súdu zároveň aj predložila, avšak spolu s ním nepredložila tvrdený odpor proti nemu. Obdobne sťažovateľka aj v návrhu vo veci sp. zn. 17 Cb 216/2013 doručenom okresnému súdu 3. decembra 2013, ktorým sa domáha povolenia obnovy konania skončeného týmto platobným rozkazom, tento označila za „*právoplatný*“. V exekučnom konaní (sp. zn. 18 Er 3311/2012) vedenom proti sťažovateľke na podklade tohto platobného rozkazu sťažovateľka 22. novembra 2012 doručila súdnemu exekútorovi námietky proti exekúcii a uviedla v nich, že „*po právoplatnosti exekučného titulu*“ uzatvorila s oprávneným dohodu o uznaní a úhrade dlhu. V návrhu na zastavenie exekúcie doručenom súdnemu exekútorovi 3. decembra 2013 sťažovateľka uviedla, že dôvodom tohto návrhu je hrozba postihnutia nehnuteľností sťažovateľky počas konania o povolenie obnovy konania v právnej veci skončenej na okresnom súde „*vydaním platobného rozkazu č. k. 18 Cb 129/2011-129 z 3. novembra 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.12.2011, ktorý je podkladom pre napadnutú exekúciu*“. Z uvedeného je zrejmé, že sama sťažovateľka mala už v čase vykonania týchto úkonov a podaní vedomosť o presnom dátume právoplatnosti platobného rozkazu (dohoda o uznaní a úhrade dlhu podpísaná sťažovateľkou 2. decembra 2011, žaloba o neplatnosť právnych úkonov z 3. decembra 2013, návrh na obnovu konania z 3. decembra 2013, námietky v exekučnom konaní doručené súdnemu exekútorovi 22. novembra 2012). Navyše, v žiadnej z týchto listín a podaní nikdy neuviedla, že by proti platobnému rozkazu podala odpor, a ani ho nepredložila. Do spisu vo veci sp. zn. 18 Cb 129/2011 sťažovateľka nahliadla až 5. decembra 2013.

5. Z odpovede predsedníčky okresného súdu na sťažnosť na priet'ahy v konaní z 19. novembra 2014 vyplynulo, že sťažovateľka odmietla okresnému súdu predložiť originál odporu z 21. novembra 2011. Predsedníčka okresného súdu dala podnet orgánom činným v trestnom konaní, či nedošlo k spáchaniu trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 a 5 Trestného zákona. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, odbor kriminálnej polície uznesením ČVS: ORP-809/3-VYS-MT-2014 z 27. januára 2015 vec odmietlo, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania, pretože spáchanie tohto trestného činu je podmienené vydaním verejnej listiny orgánom verejnej moci v rámci jeho pôsobnosti, pričom odpor proti platobnému rozkazu takouto listinou nie je. Predsedníčka okresného súdu podala proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť.

6. Ako vyplýva z odpovede predsedníčky okresného súdu z 5. mája 2015 na ďalšiu sťažnosť sťažovateľky na priet'ahy v konaní (Spr. 2056/15), dôvodný bol i postup zákonnej sudkyne, ktorá zrušila vyznačenú právoplatnosť na platobnom rozkaze a konanie prerušila do rozhodnutia o trestnom oznámení.

7. Okresná prokuratúra Martin sťažnosť predsedníčky okresného súdu proti uzneseniu o odložení veci zamietla uznesením sp. zn. 1 Pn 884/2014/5506 z 22. mája 2015.

8. Okresný súd uznesením č. k. 18 Cb 129/2011-115 z 23. októbra 2015 odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu odmietol podľa § 174 ods. 3 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku ako oneskorený, keď vychádzal z toho, že prvý raz bol okresnému súdu doručený až 14. októbra 2014.

9. Okresný súd v odôvodnení tohto rozhodnutia poukázal na vedomosť sťažovateľky o právoplatnosti platobného rozkazu preukázanú zo spisov sp. zn. 18 Cb 218/2013, sp. zn. 17 Cb 216/2013, sp. zn. 18 Er 3311/2012, ako aj na to, že originál odporu sťažovateľka okresnému súdu nepredložila. Sťažovateľka predložila okresnému súdu v prílohe sťažnosti na priet'ahy overenú kópiu odporu proti platobnému rozkazu na prvej strane opatrenú pečiatkou okresného súdu modrej farby s dátumom 22. november 2011 a v pravom dolnom

rohu s podpisom sťažovateľky modrej farby, druhá strana tejto kópie bola čiernobiela. Z tejto kópie vyplýva, že doslovne súhlasí s osvedčeným odpisom, z ktorého bola vyhotovená, pričom pôvodina sa skladá z jedného listu a táto fotokópia obsahuje dva listy, podpísaný je [REDAKOVANÉ], notársky koncipient, a je uvedený dátum 13. októbra 2014. Sťažovateľka v podaní zo 14. novembra 2014 uviedla, že potom, čo nahliadla do súdneho spisu sp. zn. 18 Cb 129/2011 a zistila, že sa v ňom nenachádza odpor, nechala si vyhotoviť na notárskom úrade overenú kópiu. Podľa úradného záznamu v spise však do spisu nahliadla 5. decembra 2013 a 1. apríla 2015. Ako ďalej sťažovateľka v podaní zo 14. novembra 2014 uviedla, potom, čo si nechala vyhotoviť z odporu úradne osvedčenú kópiu, zistila, že je slabo čitateľná v časti pečiatky súdu, a preto znova navštívila notára, ktorý následne vyhotovil po zvýšení citlivosti scanera a pridaní sýtosti farieb ďalšiu overenú kópiu, ktorú sťažovateľka predložila okresnému súdu so sťažnosťou na prietahy v konaní. Túto kópiu sťažovateľke podľa jej tvrdenia vyhotovil notár [REDAKOVANÉ]. Notár na výzvu okresného súdu v liste z 20. augusta 2015 uviedol, že ak žiadateľ o overenie predloží nečitateľnú kópiu listiny, je bežnou praxou vyhotoviť kópiu v potrebnej kvalite na notárskom úrade. Listina (žurnalizovaná v spise o sťažnosti na prietahy v konaní sp. zn. Spr. 2189/14 na č. 1, 2, 3) bola notárovi [REDAKOVANÉ] predložená 9. októbra 2015, ktorý k nej uviedol, že táto nebola vyhotovená fotokopírovaním na jeho notárskom úrade, pretože tento nedisponoval a ani nedisponuje farebným fotokopírovacím strojom. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že toto stanovisko notára vyvracia tvrdenie sťažovateľky v podaní zo 14. novembra 2014, že okresnému súdu predložila so sťažnosťou na prietahy v konaní ďalšiu overenú kópiu odporu; naopak, stanovisko notára preukazuje, že tam doložená kópia prvej strany odporu nie je ďalšou overenou kópiou vyhotovenou a overenou notárom z už overenej kópie zhodnej s originálom, a preto ju notár nemohol vyhodnotiť ako overenú kópiu zhodnú s originálom. Vyhodnotením všetkých týchto skutočností dospel okresný súd k záveru, že odpor proti platobnému rozkazu do dňa vyznačenia doložky o jeho právoplatnosti okresnému súdu doručený nebol.

10. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 18 Cb 129/2011-115 z 23. októbra 2015 sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom zdôraznila, že okresnému súdu preložila úradne osvedčenú kópiu odporu obsahujúcu pečiatku okresného súdu vyhotovenú z originálu,

čím preukázala včasnosť jeho podania. Jej skoršie úkony, na ktoré poukázal okresný súd, vychádzali z omylu, keď si sťažovateľka myslela, že platobný rozkaz nadobúda právoplatnosť aj napriek podaniu odporu a na to, aby sa zaoberal súd ďalšími dôkazmi, je potrebné podať návrh na obnovu konania. Originál odporu okresnému súdu predložiť nemohla „s ohľadom na skutočnosť, že počas návštevy notárskeho úradu, ktorý z originálu odporu s dátumom prevzatia súdom 22. novembra 2011 vyhotovil kópiu a osvedčoval, že kópia zodpovedá originálu, originálnu listinu Odpor stratila“. Sťažovateľka ďalej uviedla, že jej odpor bol povinný okresný súd riadne zažurnalizovať v spise, no namiesto toho ho stratil. Pokiaľ uviedla okresnému súdu vo svojom podaní, že notár vyhotovil kópiu po „pridaní sýtosti farieb“, na kopírovacom stroji sú za farby považované aj odtiene šedej, čo zodpovedá jej tvrdeniu. Sťažovateľka ďalej navrhla okresnému súdu vo veci prípadne nariadiť znalecké dokazovanie na otázku pravosti pečiatky o podaní na okresnom súde s dátumom 22. november 2011 a poukázala na to, že ani orgány činné v trestnom konaní nedospeli k záveru o spáchaní trestného činu.

11. Krajský súd uznesením č. k. 13 Cob 188/2016-212 z 27. septembra 2016 uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov nepriznal.

12. Uznesenie okresného súdu č. k. 18 Cb 129/2011-115 z 23. októbra 2015 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 13 Cob 188/2016-212 z 27. septembra 2016 nadobudlo právoplatnosť 14. októbra 2016.

13. Sťažovateľka sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 Cob 188/2016-212 z 27. septembra 2016 odôvodnila tým, že toto rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne, svojvoľné, odôvodnené iracionálne a nelogicky. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil napriek tomu, že pravosť osvedčovacej doložky notára [REDAKOVANÉ] na sťažovateľkou predloženej osvedčenej kópii odporu nebola v konaní spochybnená. Touto doložkou notár osvedčil zhodu kópie s originálom a ani krajský súd nekonštatoval záver o nepravosti sťažovateľkou predloženej osvedčenej

fotokópie odporu s podacou pečiatkou okresného súdu či nepravosti osvedčovacej doložky notára. Notárom osvedčenú kópiu odporu je potrebné považovať za pravú listinu preukazujúcu včasné podanie odporu. O tejto listine nebolo bez pochybností dokázané, že je nepravá. Sťažovateľka preto predložením tejto osvedčenej kópie odporu preukázala doručenie odporu okresnému súdu 22. novembra 2011. Tento záver nemôže spochybnit' ani vyjadrenie notára [REDACTED] o tom, že jeho notársky úrad nemá farebný kopírovací stroj, pretože notár overovacou doložkou potvrdzuje zhodu kópie a originálu bez ohľadu na to, kde bola kópia vyhotovená, a vyjadrenie notára nijako nespochybňuje opatrenie fotokópie listiny osvedčovacou doložkou jej zhody s originálom. Navyše, notár [REDACTED] zhodu fotokópie s originálom neosvedčoval osobne, preto sa k veci mohol s jej znalosťou vyjadriť iba jeho notársky koncipient [REDACTED], ktorý úkon vykonal. Pokiaľ krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že sťažovateľka neprodukovala dôkazy o dni doručenia odporu do podateľne okresného súdu a pravosti predloženej fotokópie odporu, nikdy na to nebola okresným súdom vyzvaná. Navyše, dôkazným prostriedkom môže byť i fotokópia listiny, tobôž ak je opatrená originálnou osvedčovacou doložkou notára. Krajský súd nevzal do úvahy ani to, že sťažovateľka doručila okresnému súdu 20. novembra 2015 osvedčenú kópiu odporu s originálnou osvedčovacou doložkou notára z 2. júna 2014, ktorá neobsahuje farebnú pečiatku súdu. Notárom osvedčenú kópiu odporu sťažovateľka doručila okresnému súdu i v prílohe podania zo 14. novembra 2014 označeného ako „*Odpoveď odporkyne na výzvu súdu Spr. 2189/14*“. Tieto však krajský súd do úvahy nevzal. Súdy nevykonali ani znalecké dokazovanie na zistenie, či sťažovateľkou predložená fotokópia je fotokópiou listiny opatrenej podacou pečiatkou súdu alebo či podacia pečiatka na predlohu kópie bola doplnená neoprávneným zásahom, hoci ako vyplýva z obsahu spisu okresného súdu, takéto dokazovanie vykonať podľa odpovedí vyšším súdnym úradníkom oslovených znalcov bolo možné. Sťažovateľka poukázala ďalej v sťažnosti doručenej ústavnému súdu i na to, že nebol dodržaný zákonný procesný postup ani pri zabezpečení stanoviska notára [REDACTED], keď z obsahu spisu nie je zrejmé, kde bol vypočutý, sťažovateľka pri tomto dôkaze nebola prítomná, pretože o jeho vykonávaní nebola upovedomená, vo veci nebolo nariadené pojednávanie. Nesprávnym odmietnutím odporu sťažovateľky

proti platobnému rozkazu zmaril okresný súd právo sťažovateľky na meritórne prerokovanie sporu. a preto podala zároveň proti uzneseniu krajského súdu i dovolanie.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

17. Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

19. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

20. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

21. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

22. Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 Cob 188/2016-212 z 27. septembra 2016.

23. Podstatou námietok sťažovateľky je nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a ústavne nekonformná aplikácia dotknutých právnych noriem. Sťažovateľka sa sťažnosťou doručitou ústavnému súdu, ako aj podaným dovolaním domáha zrušenia namietaného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie krajskému súdu.

24. V danom prípade sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súdu 15. decembra 2016 a dovolanie z 13. decembra 2016 vo svojej právnej veci doručila okresnému súdu rovnako 15. decembra 2016. O podanom dovolaní dosiaľ rozhodnuté nebolo.

25. V okolnostiach daného prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav „dvojkolajnosti konania“, keď by o tej istej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu v danej veci predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, za predčasné. Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť.

27. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

28. Ústavný súd už zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 145/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

29. Ústavný súd v súlade so svojou aktuálnou judikatúrou zastáva právny názor, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

30. V takomto prípade je preto nevyhnutné, aby sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote nielen proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ale aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ním došlo podľa názoru sťažovateľa k zásahu do jeho práv (IV. ÚS 406/2010).

31. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľka v prípade podania dovolania podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

32. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju v tejto časti odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

34. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017